

EL LLENGUATGE

Del 10 al 30

26/VIII/1977

inclusivament

Alguna eficàcia deu haver tingut, la campanya «Català al carrer», promoguda pel Congrés de Cultura Catalana. Ens ha semblat de percebre'n la influència especialment durant aquest mes d'agost en els cartells amb què tants establiments i botigues anuncien que si tenen les portes tancades és perquè fan vacances. No pas tants com voldriem, és cert, però hem vist un bon nombre d'aquests cartells, potser perquè són breus i contenen frases estereotipades, escrits en català.

Malgrat aquestes característiques que hem indicat —brevetats i fórmules usuals— no tothom ha sabut evitar-hi algunes petites ensopegades. Hem vist —i en cartells impresos— la preposició *de* sense apostrofar davant el mot *ago*. —és a dir, «de agost, en lloc d'agost» i, també, encara, el mot *vacances* escrit amb *ç*, desconeixent així que aquest signe gràfic mai no s'escriu davant una *e* ni davant una *i*. (Molts pastissers ignoren aquesta norma tan elemental i als pastissos que ofereixen en diades assenyalades podem llegir, escrites amb xocolata, això sí, paraules com «feliçitate» i «Merçè», en lloc de felicitats — de fet, hauria de dir Per molts anys— i Mercè.)

Però el punt més generalment mal resolt és el terme amb què s'indica que els dies que comprenen el període de vacances fixat també en formen part. Dit d'una altra manera, hom no sap la fórmula catalana que correspon a «inclusive» del castellà. En català és inclusivament adverbí format sobre l'adjectiu *inclusiu* i que vol dir «amb inclusió»: del 10 al 30 inclusivament. Existeixen, és cert, les formes *inclòs* participi del verb *incloure* *inclús* que és un adjectiu, com hem dit, *inclusiu*, que vol dir «que inclou, i en el cas que ens ocupa, amb segones quines construccions, potser es podria justificar l'ús de les dues primeres. Però la forma més pròpia i adequada, especialment en aquests textos laconics, es inclusivament i res no esaconsella donar-hi la preferència.

ALBERT JANE